

Názory na současnost

disidentky a chartistky, spisovatelky Lenky Procházkové.¹

Lenka Procházková (1951), česká prozaička

Zrovna ode mě to asi zní divně, ale musím říct, že život v normalizaci nebyl tak šedivý, stísněný a uniformní, jak se dnes píše v učebnicích. Byl v něm prostor pro soudržnost a lidskou slušnost. (...)

Lidem, kteří v dětství či mládí prožili rozčarování z Mnichovské zrady západních spojenců a pak války Heidrichiádu. Nelze jim vyčítat, že po odbožení vstupovali do KSČ, protože cítili vděčnost k vojákům Rudé armády, kterých u nás padlo víc než sto třicet tisíc. Proto v roce 1946 dostali v Česku komunisté tolik hlasů.

Komunismus byl v té postálecké době opravdu vnímán jako nadějný směr, plný energie. (...) Co jsem zvaná na přednášky, a tak vím, že ani mnozí vysokoškoláci dnes neznají základní fakta z novodobých dějin své země, natož z dějin světových.

Komunistické školství sice taky přechylovalo dějiny k obrazu svému, ale kam se chýlalo na dnešní mystifikátory. Když jsem koncem šedesátých let dospívala, patřilo naše školství k nejlepším na světě a umění bylo taky na vrcholu. Dnes se filmy z této zlaté éry pouštějí v televizi v noci, aby se těch pár bdících pamětníků nažralo a stádo spících zůstalo nedotčeno srovnáváním. Říká se, že malý národ může být velký jen svou kulturou a vzdělaností. Pokud na tuto tradici zapomene, jakým tmelem bude držet pohromadě? Televizními seriály?

Připadá mi, že už zase žijeme v kleci přikryté hadrem. Naštěstí i dnes mnozí, a je jich čím dál víc, hledají škvíry v té celtě. Těmi škvírami je internet. (...) Nedávno jsem v nějakém článku na internetu četla věštbu, že česká státnost po sto

¹ <http://vasevec.parlamentnilisty.cz/blogy/lenka-prochazkova-narok-na-cirkevni-restituce-je-postaven-na-lzi>

letech skončí? Opravdu se zdá, že vývoj k tomu směřuje...

- rozdělení republiky byl první krok.
- předávání majetků a půdy církvi a šlechtě, které je popřením smyslu Masarykovy pozemkové reformy, už proběhlo.
- samostatná zahraniční politika neexistuje, pouze prezident se snaží něco dělat Pro národní zájmy. A média ho za to cupují.
- devastace školství pokračuje.
- o průmyslu, zemědělství, zdravotnictví a sociální politice už ani nebudu mluvit. Co ještě zbývá k dovršení?
- zrušit Benešovy dekrety a uzavřít konkordát s vatikánem... .

Obr. Prvním popraveným českým spisovatelem byl Vladislav Vančura (1891- 1942), a to již 1. června 1942. Vedl spisovatelskou sekci při odbojové organizaci Národního revolučního výboru. Ale už předtím byl popraven vlastenecký písničkář a herec Karel Hašler (1879-1941). V září 1943 byl popraven novinář Julius Fučík (* 1903). Podle historiků Vojenského ústředního vězení činil počet obětí nacizmu v ČR 343 000 osob.

Na toto sepětí minulosti a přítomnosti s budoucností je dnes embargo. Jeho cílem se, jako bychom žili v bezčase. A zatím se čas nachyluje. Ostranné mechanismy, mezi které patří například instinkt, pozvolna mizí, když jsou atakovány nepřetržitým proudem informací. Většina těch informací má jepičí životnost a nulovou výpovědní hodnotu. Přesto si namlouváme, že jsme in. Náš mozek je ale stvořen pro jiné programy, než je vnější masáž. (...)

Obr. Dubček byl symbolem něčeho, co mělo být pohřbeno

Většina lidí si v roce 1989 nepředstavovala, že změna režimu se zvrhne do kapitalismu, který notabene nedodrží ani vlastní pravidla. Mnozí doufali, že navážeme na ideály obrodného procesu. Že bude svoboda tisku, že se otevřou možnosti drobného podnikání a soukromého zemědělství, ale že velké podniky zůstanou státu. Jistě si nepředstavovali, že prodáme i vodu zahraničním firmám a že část polí a lesů věnujeme církvi.

Možná, kdyby se v prosinci 1989 stal prezidentem Dubček, mohla ta naděje a semknutí mít delší trvání. Tím by se zpomalil a snad ani neprosadil historický návrat ke kapitalismu. Republika by se asi nerozpadla. Jenže Dubček se kandidatury vzdal na naléhání Havla. Bylo mu totiž vysvětleno, že pouze osobnost V. Havla může být zárukou, že se stát udrží celistvý (...)

Dubček se nesměl stát ani prezidentem Slovenska. Byl symbolem něčeho, co mělo být pohřbeno, protože mocní tohoto světa měli jiné plány.

Obr. Záhadná nehoda Alexandra Dubčeka nebyla dosud uspokojivě objasněna

Jakou roli v těch plánech sehrál Havel, můžeme pouze odhadovat. Z jeho skutků je ale zřejmé, že se necítil být hercem, ale tvůrcem. Myslím, že tato iluze mu vydržela až do smrti. Jako spisovatele mi Dubčkova postava připadá tragičtější.(...)

Máme, co jsme nechtěli. Žijeme ze dne na den a ve strachu, co bude zítra. A zítra může být i válka. Ekonomové se obávají, že je neodvratná. Zbrojařské koncerny v to doufají.

Tentokrát ani Rusko ale nebude Evropu zachraňovat. Tak se probudíme, je za minutu dvanáct!

